

Užmauti ant kabliuko lervą ar avižėlę spiginant kad ir nedideliam šalčiui – ne pati lengviausia užduotis. Pradursi ne toje vietoje, ir iš trūklio lervos liks tik kiautas..

Uodų trūklių lervas patyrę meškeriotojai pataria perdurti kabliuko smaigaliu skersai antrojo narelio skaičiuojant nuo juodos lervos galvutės. Paskui jau galimi du variantai, kaip kuriam žvejui labiau patinka: arba užmauti lervą iki pat kabliuko kotelio kaip kojinaiteį, arba palikti kyboti ant kabliuko galo. Geriausia, jog abiem atvejais lerva laikysis kuo tvirčiausiai.

Lygiai taip pat ant kabliuko galima užmauti kelias (dažniausias variantas – trys) trūklio lervas ir padaryti savotišką „šepetėlį“.

Gaudant žuvį ant trūklio lervos kabliukai turi būti mažičiai, plonyčiai ir aštrūs kaip vapsvos geluonis.

Kiekvienas žieminės žūklės gerbėjas turi „brangenybių skrynelę“, kurioje laiko atsarginę žvejybos įrangą: blizges, kabliukus, dirbtinį jauką ir t.t., ir pan. Tačiau keliaujant iš vienos žūklės vietos į kitą visos tos „brangenybės“ gerokai pakratomos, nuo ko kabliukai labai greitai atšimpa, o jaukas susiveja į vieną gumulą taip, kad paskui reikiamos avižėlės ir su žiburiu nesurasi. Bet jeigu kabliukus, blizges ir avižėles prisegti prie plonų porolono juostelių – visai kaip moteriškus papuošalus, – tai visos žvejiškos gėrybės bus kaip ant delno: niekas nepasimes, niekas nesusipainios. Reikiama avižėlė lengvai išsisegs iš porėtos medžiagos, o keli lašai mašinų alyvos, užlašintos ant porolono, patikimai apsaugos kabliukus nuo rūdžių.

Žieminės žūklės patarimai

Parašė Žvejas

Trečiadienis, 19 Spalis 2011 20:18

Jeigu jau ant valo vis dėlto užsimezgė mazgas, jį reikia kuo skubiau atrišti, kol dar neužsiveržė visiems laikams.

Kad toks nemalonas incidentas baigtųsi neskausmingai, mazgą reikia sutepti vazelinu arba blogiausiu atveju – seilėmis ir, lengvai patrynus tarp pirštų, išraizgyti plona adata (kiekvienas save gerbiantis žvejys, kaip ir siuvėja, turi visada turėti ją po ranka).

Žiemą, kai naktys ilgesnės už dieną, o ir tos dienos ne itin šviesios, paviršiniuose vandens sluoksniuose beveik visada tvyro prieblanda, o gilumoje apskritai būna visiška tamsa. Žuvys greitai prisitaiko prie gyvenimo tamsoje, tad netikėtai iš eketės prasiveržęs šviesos stulpas gerokai jas išgąsdina – būsimasis laimikis jei nepasprunka į gilumą, tai tampa labai atsargus. Tą žinodami patyrę žvejai apkasa eketės pakraščius puriu sniegu arba apdėlioja ledo skalda taip bent truputį užmaskuodami šviesą.

Žiemą smulkų gyvą jauką godžiai čiumpa ir lydekos, ir stambūs ešeriai. Blogiausia, jog šiuo metų laiku tos gyvos žuvelės taip lengvai neprisigaudysi. Žinovai pataria žuvų jaukui ieškoti vandens telkinių pakrantėse po ievomis, smailialapiais gluosniais, prie karklynų. Dar vasarą įsiminkite, kur didžiausios švendrių bei bugienių „džiunglės“. Tačiau būkite labai atsargūs: žiemą tokiose vandens telkinių vietose ledas visada būna gerokai plonesnis.

Žieminės žūklės patarimai

Parašė Žvejas

Trečiadienis, 19 Spalis 2011 20:18

Kuojų ir karosų žūklei žiemą reikalinga itin delikati įranga: meškerės valas turi būti plonas (0,1-0,08 mm), plūdė – labai jautri. Tačiau jeigu žuvis nekimba arba jauką judina labai nedrąsiai, mikroskopinės plūdės prastai reaguoja – jos judesius „amortizuoja“ vanduo. Išėitis – vietoje plūdės prikabinti jautrų sargelį iš šerno šerių: meškerė taps super jautri. Į dugną galima nuleisti arba kabliuką su masalu, arba avižėlę su trūklio lerva – ir kuojos, ir karosai mielai čiumpa ant dugno gulinčią avižėlę, neatsisako ir nejudriai plūduriuojančios vandenyje. Jautrus sargelis fiksuos net ir patį nedrąsiausią kibimą – užteks žuviai lūpomis prisiliesti prie jauko, šerno šereliai ims vibruoti.

Žiemą dauguma žuvų pasidengia storu gleivių sluoksniu – ypač pūgžliai. Tomis gleivėmis ištepti pirštai greitai nušąla, oda ima šerpetoti – kartais net sutrūkinėja. Kad išvengtumėte tokių nemalonumų, gerai įtrinkite delnus glicerinu ir nepamirškite pasiimti žūklėn švarios skepetos ar rankšluostėlio – kad turėtumėte kur skubiai nusivalyti rankas kas kartą, kai pagausite žuvį.

Vaikščioti plonu ledu – tas pats kas peilio ašmenimis: tik pastatysi koją ne ten, kur reikia, ir atsidursi po ledu. Gerai, kai ledas perregimas ir iš smulkių įtrūkių galima spręsti apie jo storį vienoje ar kitoje vietoje. Bet jeigu ledas apsnigtas, tai jau labai pavojinga. Po sniegu gali būti bet kas – pavyzdžiui, properša.

Itin pavojingas ledas ant vandens saugyklų, vietose netoli hidrantų (vandens aeratorių). Ten ledas virsta tikrais spąstais, nes galingos vandens srovės iš hidrantų sudaro poledines sroves, o šios – properšas, išplovas. Ledo storis tokioje vietoje kas žingsnį gali būti vis kitoks, kartais net menkesnis už popieriaus lapą – varnos neišlaikytų.

Beje, tokie ledo spąstai susidaro kartais net ir už 400-500 metrų nuo veikiančių hidrantų, todėl būtina visada būti labai budriais ir atsargiais.

Vandenyje kūnai sveria mažiau nei sausumoje – tai elementariausias iš fizikos dėsnių, galiojantis ir žuvims. Todėl žiemą, kai meškeriojama ant plonyčio valo, užkibus didelei žuviai jokiu būdu negalima iškelti jos virš vandens, antraip laimikis gali pasprukti su geru gabalu valo. Kad taip nenutiktų, stambias žuvis iš eketės reikia traukti suėmus ranka už galvos ar užkišus pirštus už žiaunų.

Išsiruošę ant ledo žvejai stengiasi kuo šilčiau apsiauti. Pirmiausia aunasi medvilnines kojines,

Žieminės žūklės patarimai

Parašė Žvejas

Trečiadienis, 19 Spalis 2011 20:18

---

ant jų – vilnones, paskui pėdas dar apvynioja šiltas autais. Bet kojos vis tiek dažniausiai šąla. Kodėl? Dėl to, kad derėtų viską daryti atvirkščiai: nusiplauti kojas šaltu vandeniu, sausai nutrinti jas rankšluosčiu ir pirmiausia užsitempti vilnones kojines, o jau po to – medvilnines. Vietoje autų pėdas galima apsukti ir laikraščiais.

Poledinei žūklei skirtų meškerių rankenas, dažnai gaminamas iš balto putplasčio ar į jį panašių medžiagų, daugelis žvejų mėgsta perdažyti raudona spalva. Taip meškerė tampa geriau matoma ant sniego, sumažėja rizika ją pamesti.

Vaikščiodami ledu – ypač šlapiu – niekada nelaikykite rankų kišenėse, o dėžės su žvejybos įranga ir ledo gražto niekada neguldykite sau už nugaros. Jei, neduok dieve, paslysite ir griūsite, pataikę ant jų galite ne juokais susižaloti – kai kam yra tekę ir šonkaulius susilaužyti.

Jei ketinate tapti tikrais poledinės žūklės austruoliais, teks išmokti ir taisyklingai griūti ant ledo. Jeigu jau paslydote, krisdami stenkitės susitraukti į kamuoliuką: sugniaužkite rankas, įtraukite galvą į pečius, sulenkite kojas ir pasistenkite nukristi ant šono. Tuomet turėsite daugiausia galimybių atsipirkti tik išgąsčiu.

Kad akiniai šaltame ore nerasotų, prieš patraukdami į žūklę patrinkite stiklus sausu glicerino muilu: nubrėžkite juo dvi tris juosteles abiejose stiklo pusėse ir gerai patrinkite flaneline, zomšos arba bet kokia minkšta švaria skepeta. Galima naudoti ir glicerino – spirito mišinį, kurį nesunku pasigaminti patiems iš lygių dalių abiejų komponentų – būtina tik gerai išmaišyti.

Žieminės žūklės patarimai

Parašė Žvejas

Trečiadienis, 19 Spalis 2011 20:18

Mišiniu lygiai padengiamos taip pat abi akinių stiklų pusės (tačiau labai plonyčių sluoksniu, kad neliktų riebių ruožų), po to stiklai patrinami minkšto audinio skiaute.

Mazgą nesunku užmegzti net nuo šalčio sugrubusiais pirštais, jei mezgama užmetamų kilpų metodu. Valas perkišamas per avižėlės angą, laisvasis jo galas sudedamas kilpele ir užneriamas ant kabliuko kotelio. Paskui daroma dar viena tokia kilpa. Galiausiai valas, pernertas per avižėlės angą, ištempiamas ir iš jo daroma trečia kilpa, kuri taip pat užneriama ant kabliuko kotelio. Svarbiausia yra per kiekvieną kilpą perleisti apatinį valo galą. Galutinis mazgas užveržiamas ant pagrindinio valo.

Alavuojuojant arba lituojant kabliuką prie blizgės ar avižėlės jis dažnai išskysta – metalas suminkštėja tarsi varinė viela. Kad taip nenutiktų, prieš alavavimą ar litavimą įbeskite kabliuko kotelį į žalią bulvę.

Jeigu trūklio lervų atsargos netikėtai išseko, „plika“ avižėle ešeriai kažkodėl nesusigundo, bet važiuoti namo nesinori, galite pabandyti improvizuoti. Išpeškite iš šaliko vieną kitą raudoną siūlą, pririškite prie avižėlės kabliuko, išpurenkite, kad panašėtų į lervų kuokštelį, ir pamirkykite lervų skystyje ar patrinkite iš kaimyno pasiskolinta sutraiškyta lervute. Jeigu grįšite namo su geru laimikiu, kitąkart į poledinę žūklę turbūt patys susiprasite pasiimti kuokštą raudonų siūlų – dėl visa pikta.